

บทที่ 3

ข้อมูลทั่วไปของหมู่บ้านที่ทำการศึกษา

3.1 ประวัติความเป็นมาของอำเภอท่าปลา

อำเภอท่าปลา เดิมเรียกว่า บ้านทับป่า ขึ้นอยู่กับจังหวัดน่าน โดยรวมเอาแขวงศรีสะเกษ และแขวงท่าปลาเข้าด้วยกัน ต่อมาในปี พ.ศ. 2466 จึงแยกจากจังหวัดน่านมาขึ้นอยู่กับจังหวัดอุตรดิตถ์

3.1.1 ที่ตั้งอาณาเขตและเส้นทางคมนาคม

อำเภอท่าปลา อยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดอุตรดิตถ์ มีพื้นที่ทั้งหมด 1,681 ตารางกิโลเมตร หรือ 1,050,625 ไร่ เป็นพื้นที่อ่างเก็บน้ำเขื่อนสิริกิติ์ 260 ตารางกิโลเมตร หรือ 178,000 ไร่ ห่างจากตัวจังหวัดอุตรดิตถ์ประมาณ 40 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอต่าง ๆ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอเมือง จังหวัดแพร่ และอำเภอพานพร้าว จังหวัดน่าน

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์

ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอน้ำป่าด และอำเภอพากทำ จังหวัดอุตรดิตถ์

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอเมือง จังหวัดอุตรดิตถ์

เส้นทางคมนาคมในอำเภอท่าปลาสามารถติดต่อได้ทุกตำบล โดยถนนส่วนใหญ่จะเป็นถนนลาดยาง ถนนคอนกรีต ในฤดูฝนการคมนาคมจะลำบากเล็กน้อยสำหรับเส้นทางที่เป็นถนนลูกรัง ถนนที่ใช้เป็นเส้นทางคมนาคมติดต่อกับอำเภอ จะใช้ถนนจากอำเภอ-ตำบล ซึ่งใช้เป็นถนนสายหลัก โดยมีถนนแยกเข้าตามหมู่บ้านได้หลายเส้นทาง แผนภาพ 3 แสดงที่ตั้งของเขื่อนสิริกิติ์ เขื่อนดินช่องเขาขาด พื้นที่อ่างเก็บน้ำ และพื้นที่จัดสรรสำหรับราษฎรอพยพทั้ง 4 ตำบล

3.1.2 การแบ่งเขตการปกครอง

อำเภอท่าปลา แบ่งการปกครองออกเป็น 8 ตำบล 81 หมู่บ้าน ได้แก่

• ตำบลท่าปลา	มีทั้งหมด	11	หมู่บ้าน
• ตำบลจริม	มีทั้งหมด	13	หมู่บ้าน
• ตำบลหาดล้า	มีทั้งหมด	9	หมู่บ้าน
• ตำบลน้ำหมัน	มีทั้งหมด	12	หมู่บ้าน
• ตำบลร่วมจิต	มีทั้งหมด	11	หมู่บ้าน
• ตำบลผาเลือด	มีทั้งหมด	12	หมู่บ้าน
• ตำบลนางพญา	มีทั้งหมด	6	หมู่บ้าน
• ตำบลท่าแฝก	มีทั้งหมด	8	หมู่บ้าน

บริเวณพื้นที่อ่างเก็บน้ำเขื่อนสิริกิติ์

3.1.3 สภาพภูมิอากาศ

- อำเภอท่าปลา มีสภาพภูมิอากาศทั้งฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน ดังนี้
- ฤดูฝน ประมาณเดือน พฤษภาคม-กันยายน
- ฤดูหนาว ประมาณเดือน ตุลาคม-มกราคม
- ฤดูร้อน ประมาณเดือน กุมภาพันธ์-เมษายน

จากข้อมูลการเก็บสถิติปริมาณน้ำฝน พบว่า อำเภอท่าปลา มีฝนตกเฉลี่ยรายปี จำนวน 1,176.6 มิลลิเมตร โดยเดือนพฤษภาคม เหมาะที่จะปลูกพืชมากที่สุด

3.1.4 สภาพภูมิประเทศ

สภาพภูมิประเทศของอำเภอท่าปลา มีทั้งพื้นที่ราบและพื้นที่ที่เป็นภูเขา โดยพื้นที่ราบ จะใช้เป็นพื้นที่ในการทำเกษตรกรรมเป็นหลัก เช่น การทำนา ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ในตำบลน้ำหมัน ตำบลผาเลือด ส่วนตำบลท่าปลา ตำบลหาดลำ ตำบลจรมิ ตำบลร่วมจิต ตำบลนางพญา และตำบลท่าแฝก จะใช้พื้นที่ราบระหว่างหุบเขาทำเป็นที่นา ซึ่งมีพื้นที่นาประมาณ 15 % ของพื้นที่ทั้งหมด ส่วนพื้นที่ภูเขาที่เป็นที่ราบสูง จะใช้เป็นที่ตั้งของบ้านเรือน และที่ทำกินของเกษตรกร โดยมีพื้นที่ป่าเขาอยู่ประมาณ 85% ของพื้นที่ทั้งหมด

3.1.5 สภาพของดิน

สภาพพื้นที่ดินส่วนใหญ่เป็นดินลูกรัง และอยู่บนภูเขา ซึ่งตามลักษณะภูมิประเทศของอำเภอท่าปลา โดยส่วนใหญ่จะเป็นภูเขา และมีที่ราบตามหุบเขาเป็นบางจุด โดยเฉพาะทางด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นเขาสลับที่ราบสูง ส่วนด้านตะวันตก เป็นที่ราบมีลำห้วยไหลผ่านหลายแห่ง สภาพความอุดมสมบูรณ์ของดินค่อนข้างต่ำ การพังทลายของดินมีมาก ความชุ่มชื้นของดินมีน้อย ฤดูร้อนอากาศจะร้อนและแห้งแล้ง

3.1.6 ลักษณะของชุมชน

อำเภอท่าปลา เป็นอำเภอที่มีภาษาพูดเป็นภาษาพื้นเมือง มีขนบธรรมเนียมประเพณีเหมือนกัน มีความเป็นอยู่และการประกอบอาชีพคล้าย ๆ กัน มีความเคารพนับถือผู้อาวุโส คนเฒ่าคนแก่ ประชากรทั่วไปนับถือศาสนาพุทธ มีการทำบุญต่าง ๆ ตามประเพณีที่สืบทอดกันมาจากรบรรพบุรุษ งานบุญประเพณีมีผลกระทบโดยตรงกับอาชีพการเกษตร เพราะถ้ามีงานบุญประเพณีเกษตรกรจะหยุดใช้แรงงานเพื่อไปร่วมงานบุญประเพณี

3.1.7 สภาพทางเศรษฐกิจ

เนื่องจากลักษณะความเป็นอยู่ ประกอบกับลักษณะภูมิประเทศและสภาพแวดล้อม ของอำเภอท่าปลา ไม่อำนวยต่อการประกอบอาชีพด้านการเกษตรรวมทั้งการขาดแคลนแหล่งน้ำ สภาพความเป็นอยู่ของเกษตรกรส่วนใหญ่จึงมีฐานะยากจน เพราะผลผลิตทางการเกษตรขาดคุณภาพและปริมาณ อาชีพเกษตรกรส่วนใหญ่เป็นการทำไร่ เช่น ข้าวโพด ถั่วเขียว ถั่วเหลือง ข้าวไร่ เป็นต้น รายได้ของเกษตรกรจึงขึ้นอยู่กับผลผลิตและราคาของพืชไร่ เป็นหลัก นอกจากนี้ เกษตรกรซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ประกอบกับรายได้ของเกษตรกรไม่แน่นอนจึงทำให้เกษตรกรมีภาระหนี้สินจึงเกิดอาชีพในช่วงหลังฤดูเก็บเกี่ยว โดยเกษตรกรส่วนใหญ่จะอพยพครอบครัวไปรับจ้าง บางคนจะไปรับจ้างโดยไม่กลับมาทำไร่อีก จึงเกิดปัญหาในการรวมกลุ่มส่วนเกษตรกรที่มีฐานะ

ปานกลาง และมีความสนใจทางการเกษตรได้ทดลองปลูกผลไม้ เช่น ลำไย, มะม่วง เป็นต้น ทำให้เกษตรกรมีผลผลิตและมีรายได้เพิ่มขึ้น

3.2 ประวัติความเป็นมาของเขื่อนสิริกิติ์

เขื่อนสิริกิติ์ เดิมมีชื่อว่าเขื่อนผาช่อม สร้างขึ้นปิดกั้นแม่น้ำน่านที่ตำบลผาเสียด อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ ครอบคลุมพื้นที่เรียกว่าบ้านผาช่อม ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดอุตรดิตถ์ ตามแนวทางหลวงสายศิลาอาสน์-ผาช่อม ประมาณ 58 กิโลเมตร ต่อมาได้รับ พระบรมราชานุญาตให้อัญเชิญ พระนามาภิไธยของ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ขนานนามว่า เขื่อนสิริกิติ์ ตั้งแต่วันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2511

3.2.1 ความเป็นมา

แต่เดิมปริมาณน้ำที่ไหลผ่านแม่น้ำน่าน ได้ก่อให้เกิดอุทกภัยในพื้นที่ทุ่งสามเหลี่ยมตอนบนของแม่น้ำเจ้าพระยา คือพื้นที่ระหว่างจังหวัดอุตรดิตถ์ พิจิตร และนครสวรรค์ ซึ่งจำเป็นต้องสร้างเขื่อนขึ้นปิดกั้นแม่น้ำน่าน ร่วมกับเขื่อนกั้นแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งมีความสำคัญที่สุด 2 เขื่อน คือเขื่อนเจ้าพระยาและเขื่อนภูมิพล ที่สร้างปิดกั้นแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำปิงตามลำดับ

กรมชลประทาน ได้เริ่มทำการสำรวจเบื้องต้นทางด้านธรณีวิทยา สำรวจพื้นที่ และงานเตรียมการเบื้องต้นอื่น ๆ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 แล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2509 และได้เปิดประมูลให้บริษัทรับเหมานานาชาติ ทำการประมูลเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2511 โดยบริษัทจากประเทศอิตาลี ชื่อ Vianini-Ferrobeton Srlm เป็นผู้ประมูลได้ในราคา 28,400,000 เหรียญสหรัฐอเมริกา และได้ลงนามในสัญญาเมื่อวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2511 โดยมีกำหนดทำการก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายใน 1,460 วัน

3.2.2 สภาพแม่น้ำน่าน

แม่น้ำน่านมีต้นน้ำเกิดจากคอกยวแคว ในเทือกเขาหลวงพระบาง ซึ่งเป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในเขตพื้นที่อำเภอปัว จังหวัดน่าน โดยลำน้ำตอนต้นไหลไปทางทิศเหนือและเลี้ยวไปทางตะวันตก แล้วไหลกลับลงมาทางทิศใต้ขนานกับแนวสันน้ำผ่านที่ราบบางตอนผ่านอำเภอปัว อำเภอท่าวังผา ถึงจังหวัดน่าน ผ่านอำเภอสา ซึ่งเป็นที่ราบแคบ ๆ ผ่านอำเภอนาน้อย อำเภอนาหมื่น เข้าท้องที่จังหวัดอุตรดิตถ์ เริ่มจากอำเภอท่าปลา ที่เขตติดต่อกับอำเภอน้ำปาด มีน้ำปาด 3 สายไหลมาบรรจบทางฝั่งซ้าย จากนั้นลำน้ำไหลลงมาทางทิศตะวันตก เป็นแนวแบ่งเขตอำเภอท่าปลากับอำเภอน้ำปาด เข้าเขตอำเภอเมืองอุตรดิตถ์ผ่านทุ่งราบจังหวัดอุตรดิตถ์แล้วไหลลงมาทางใต้ ผ่านอำเภอตรอน อำเภอพิชัยเข้าเขตจังหวัดพิจิตร ผ่านอำเภอพรหมพิราม ติดต่อกับอำเภอเมือง พิจิตร มีแควน้อยสาขาใหญ่ที่สุดมาบรรจบผ่านจังหวัดพิจิตร อำเภอบางกระทุ่ม เข้าเขตพื้นที่จังหวัดพิจิตร ตามแนวเส้นแบ่งเขตอำเภอสว่างกับอำเภอเมือง พิจิตร มีแม่น้ำวังทองสาขาใหญ่สุดท้ายมาบรรจบ ผ่านจังหวัดพิจิตร อำเภอตะพานหิน อำเภอปางมุลาก เข้าท้องที่จังหวัดนครสวรรค์ เป็นจังหวัดสุดท้ายในอำเภอชุมแสง โดยมีแม่น้ำยมซึ่งไหลเคียงคู่มารวมทางฝั่งขวาจากจังหวัดพิจิตรมาบรรจบ ผ่านบึงบรเพ็ดทางฝั่งซ้ายก่อนที่จะเข้าร่วมกับแม่น้ำปิง ที่ตำบลแควใหญ่ อำเภอเมืองนครสวรรค์ ซึ่งในอดีต ตำบลแควใหญ่นี้ เคยใช้เรียกเป็นชื่อแม่น้ำจากจังหวัดอุตรดิตถ์ลงมาว่า แม่น้ำแควใหญ่ ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น แม่น้ำน่าน ซึ่งตลอดระยะทางของแม่น้ำน่านไหลผ่านมีความยาว

ถึง 615 กิโลเมตร ซึ่งยาวที่สุด ในบรรดาแคว้นน้ำเจ้าพระยาค้ำด้วยกัน โดยมีพื้นที่ลุ่มน้ำถึง 33,130 ตาราง กิโลเมตร

3.2.3 แผนพัฒนาอู๋แม่่น้ำน่าน

ในการวางแผนพัฒนาอู๋แม่่น้ำน่าน จะต้องให้เกี่ยวโยงกันตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ การระบายน้ำตาม ความต้องการจากต้นน้ำถึงปลายน้ำ จึงเป็นส่วนสำคัญในการพิจารณา โดยส่วนใหญ่ประเทศไทยเป็นประเทศกสิ กรรม ซึ่งต้องคำนึงถึงเรื่องการเพาะปลูกเป็นอันดับแรก จึงต้องวางแผนให้ได้ประโยชน์มากที่สุด และการพัฒนา อู๋แม่่น้ำขนาดใหญ่ จำเป็นต้องสร้างอาคารบังคับน้ำหลายแห่ง ซึ่งไม่สามารถจะทำทั้งหมดในระยะเวลาเดียวกันได้ เพราะจะต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายขึ้นครวญกันมาก แผนพัฒนาจึงต้องดำเนินการก่อสร้างไปเป็นขั้น ๆ ไป

เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่สองฝั่งแม่่น้ำน่านถูกน้ำท่วมเป็นประจำ การพัฒนาจึงจำเป็นต้องสร้างเขื่อนเก็บ น้ำก่อนเป็นอันดับแรก และสร้างโครงการทดน้ำและส่งน้ำเป็นอันดับต่อไปทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ การเพาะปลูกซึ่งตามแผนพัฒนาอู๋แม่่น้ำน่านนั้น ได้แบ่งการดำเนินงานในการสร้างเขื่อน และโครงการทดน้ำและ ส่งน้ำ สำหรับพื้นที่ขนาดใหญ่เป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 ก่อสร้างเขื่อนเก็บกักน้ำบนแม่่น้ำน่านที่ ตำบลผาเลือด (ผาช่อมเดิม) อำเภอท่าปลา จังหวัด อุดรดิตถ์ และติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้า 2 เครื่อง และสายส่งไฟฟ้าแรงสูงขนาด 230 กิโลโวลต์ ไปยังจังหวัด นครสวรรค์ 2 ชุด กำหนดให้แล้วเสร็จ และจ่ายกระแสไฟฟ้าในเดือน มกราคม และ มีนาคม 2517 โดยมีค่าใช้จ่าย ในโครงการนี้ เริ่มตั้งแต่เดือน ธันวาคม 2512 ถึง 2517 รวมทั้งสิ้น 1,000 ล้านบาท โดยค่าใช้จ่ายใช้จากแหล่ง เงินกู้ IBRD จำนวน 409.50 ล้านบาท ส่วนที่เหลืออีกจำนวน 590.50 ล้านบาท ใช้จากแหล่งเงินทุนภายใน ประเทศและเงินรายได้ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) ซึ่งงานก่อสร้างเขื่อนสิริกิติ์ในระยะนี้เริ่ม ขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2511 และแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2515

ระยะที่ 2 ก่อสร้างโครงการพิษณุโลก โดยมีเขื่อนทดน้ำบนแม่่น้ำน่านที่บ้านหาดใหญ่ อำเภอพรหม พिरาม จังหวัดพิษณุโลก เขื่อนทดน้ำนี้เรียกว่า เขื่อนนเรศวร สำหรับเพื่อการส่งน้ำไปยังพื้นที่สองฝั่งแม่่น้ำน่าน ในเขตอำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก และอำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร รวมพื้นที่ 678,000 ไร่ โดยมีค่า ใช้จ่ายในโครงการระยะที่สองจำนวน 100 ล้านบาท สำหรับการติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ชุดที่ 3 ซึ่งใช้จากแหล่ง เงินกู้ OECF จำนวน 63 ล้านบาท ส่วนที่เหลือใช้จากแหล่งเงินทุนภายในประเทศ และเงินรายได้ของกฟผ. จำนวน 37 ล้านบาท โดยโครงการระยะที่ 2 นี้ เริ่มงานก่อสร้างเบื้องต้นในปี พ.ศ. 2512 และแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2517 รวมทั้งงานติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ชุดที่ 3 ซึ่งแล้วเสร็จและจ่ายไฟฟ้า ในเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2517

ระยะที่ 3 ก่อสร้างโครงการอุดรดิตถ์ โดยมีเขื่อนทดน้ำแม่่น้ำน่านที่บ้านผาจุ อำเภอเมือง จังหวัด อุดรดิตถ์ และระบบการส่งน้ำสำหรับพื้นที่สองฝั่งแม่่น้ำน่านในเขตอำเภอเมืองอุดรดิตถ์ อำเภอลับแล อำเภอด รอน อำเภอพิชัย จังหวัดอุดรดิตถ์ กับอำเภอพรหมพิราม อำเภอวัดโบสถ์ อำเภอเมืองพิษณุโลก อำเภอวังทอง อำเภอบางกระทุ่ม จังหวัดพิษณุโลก รวมพื้นที่ 873,000 ไร่ ซึ่งปัจจุบัน ยังไม่ได้เริ่มดำเนินการ ส่วนเครื่อง กำเนิดไฟฟ้าชุดที่ 4 ได้เริ่มก่อสร้างในปี พ.ศ. 2534 และแล้วเสร็จจ่ายพลังงานไฟฟ้า ในเดือน กันยายน พ.ศ. 2538

3.3 กระบวนการในการอพยพราษฎร

หลังจากที่รัฐบาลได้ประกาศจะสร้างเขื่อนสิริกิติ์ขึ้นปี พ.ศ. 2500 ที่หมู่บ้านผาซ่อม ตำบลผาเลือด อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ รัฐบาลได้มอบหมายให้ กรมประชาสงเคราะห์ เป็นผู้ดำเนินการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับรองรับราษฎร ที่จะต้องย้ายออกจากบริเวณอ่างเก็บน้ำ โดยได้จัดตั้งเป็นนิคมสร้างตนเองลำน้ำน่าน ขึ้นในเขตพื้นที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งมีที่ตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ที่ขายน้ำจากเขื่อนดินปิดช่องเขา (Saddle Dike) และอยู่ห่างจากเขื่อนสิริกิติ์ ไปทางทิศตะวันตกประมาณ 25 กิโลเมตร แผนภาพ 4 แสดงบริเวณพื้นที่เดิมของอำเภอท่าปลา ที่จะต้องอพยพ เนื่องจากตั้งอยู่ในพื้นที่อ่างเก็บน้ำ หลังการสร้างเขื่อน

แต่เดิมราษฎรที่จะต้องอพยพมีทั้งสิ้น 6 ตำบล ได้แก่ ตำบลจรม ตำบลร่วมจิต ตำบลท่าปลา ตำบลท่าแฝก ตำบลนางพญา และตำบลหาดล้า เนื่องจากพื้นที่ของตำบลท่าแฝก และนางพญาเพียงบางส่วนตั้งอยู่ในพื้นที่อ่างเก็บน้ำ ราษฎรส่วนใหญ่ของทั้งสองตำบลจึงไม่ทำการอพยพ แต่ได้ขยับที่ตั้งของตำบลไปยังพื้นที่เหนือระดับน้ำ

พื้นที่จัดสรรสำหรับราษฎรอพยพเป็นส่วนหนึ่งของนิคมสร้างตนเองลำน้ำน่าน มีพื้นที่ทั้งสิ้นประมาณ 107 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 67,000 ไร่ อยู่ในเขตการปกครอง 4 ตำบล คือ ตำบลจรม ตำบลร่วมจิต ตำบลท่าปลา และ ตำบลหาดล้า มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 5,300 ครัวเรือน เป็นครัวเรือนเกษตรกร 4,087 ครัวเรือน ซึ่งมีประชากรรวมทั้งสิ้น 20,700 คน ในปัจจุบัน

ราษฎรที่ได้อพยพออกจากพื้นที่อ่างเก็บน้ำ ในปี พ.ศ. 2512 มีจำนวน 3,276 ครอบครัวยุ ได้รับการจัดสรรพื้นที่ให้ครอบครัวละ 15 ไร่ โดยแบ่งเป็นที่อยู่อาศัยจำนวน 2 ไร่ และที่ทำกิน 13 ไร่ เนื่องจากลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่อพยพเป็นเนินเขากระจายอยู่โดยทั่วไป มีพื้นที่ราบไม่มากนัก โดยมีลำน้ำสำคัญคือ ลำน้ำสิงห์ ซึ่งเป็นลำน้ำเดิมของเขื่อนดินปิดช่องเขา ซึ่งไหลจากทางด้านทิศเหนือของพื้นที่มาถึงด้านทิศใต้ ส่วนลำน้ำสาขาเป็นเพียงลำน้ำขนาดเล็กสายสั้น ๆ

จากพื้นที่อพยพจำนวน 67,000 ไร่ นี้ สามารถทำเป็นพื้นที่เกษตรกรรมจำนวน 44,000 ไร่ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นที่นาเพียง 5,330 ไร่ ทั้งนี้เนื่องจาก ลักษณะภูมิประเทศที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการทำนา สำหรับพื้นที่ส่วนอื่นจะเป็นพื้นที่ไร่ตามเนินเขา 30,260 ไร่ เป็นสวนผลไม้จำนวน 7,540 ไร่ และเป็นบริเวณที่พักอาศัยและสวนไม้ดอกและพืชผัก จำนวน 853 ไร่

พื้นที่อำเภอท่าปลาเดิมก่อนการอพยพ

